

אריה איסר

חיוך העיורים

בלבן מקל העורים על מרצפת נקיש
מנכשים מרעש עולם
הד אבן-גורל
מחייכים לעצמנו את חיוך העורים
העורים כחקים
הבוררים מזל זרע
משרם אפס אלמוניותו.

גוששים דרכנו בין מכשולים
חושלים עתיד יש-אין
מבוהו יצירה.

בוהים בעינים עורות לחלל
חלול מקשת הצבע
סימן נתון בענן
תוחלת החיים
של האנוש הקופי.

עירומים מחסד ומאל
ומתכת הגופר הטוחה בכופר
לצוף בה על מבול האש
של המפץ הסופי.

סימני שאלה

עורכים קרעו פיסות שחורות
מערוצי המצוקים הסוגרים
על נחל צין.
קראו תיגר על גאות
סלעי המדבר
השוחקים את דברם.

נפנו סימני שאלה בוטים
על נופים מתימרים
דעת סוד התווה הנצחי
סוד שיממון הבראשית.

והאדם חפן מספר שעות אור
אל תוף תרמיל תהייתי
לשאת עמו בשעות הדמדומים
בשעות ערב הנשמות.
להאיר את חשכת המערות
עם כלות הבוהק של שמש הנאדי
עם בוא השמא
של שנות אור הערפיליות.

דוד גרשטיין, שעת שיא: תחריט

ציפי שחרור

ועלי הרחוב ותחתיו כמרצפת

רחוב נסתר מצנה עלי את שלטונו
אני בשלי טונה אני בפחד
ואיש עובר, חותך במעבר
וכי מישיר עיניו כמו עלים
ומרצפות בטון קטנות סרות לצערו
בצו מעתועיו לשגיגות לבי.
כאלו ידו קרואה נזעמת למתני
חפונה בבשר.

עפה, נח האיש בביתו וכתם
ועלי הרחוב ותחתיו המרצפת

התאבדות משוחררת

מדי יום משחררת חבל
את האחרון אברה.
אכרוף על צנארי
אבל החלטתה נחושה
ומידה אול הזמן למצא תרזים
ולהשחילם בחבל העכה
אולי תמתין אולי תנתר
אולי תשחרר חבל דק יותר.

עתירי נסיון כבר ספרו
על כאבם החד של חבלים דקים
הפוצרים סדקים בשפולי הצנאר אט אט עד מנת
אבל היא מהמרת מלידה
מסוכבת רולטות
לולגנית כמעט
יהיה צנארי יפה, אדור חבלים דקים
שזורים באבני מחרוזות בוהקות
וידברו הפחדנים על הכאב הדק.
היא לוקחת ספנים

מתוך ספר שירים העתיד להופיע בקרוב

צבי עצמון

כתובות והשתקפות, כיכר העיר

עכשו, כשקל הזמן שבעולם,
ואין טקסים, ויש הגן,
כשהכתובות שעל הקיר יהות
בכסות של מודעות,
האם אתה עורך סכום בינים, קר,
יאה למצבך? —

שפה עוד רץ הדם, שלא נגר עדין, במסלולו
ומבלבל את כל חושינו וחוט המחשבה,
תראה, יצאנו כבר משם,
כלומר שקר לעמלך,

ובמרסקי רמון, וחנוקים, במשפטי צנאר
וגם סתם בירוויי-שרשרת, אתה פוגש ודאי
— הרשה נא לי במעט פואזיה קלסית —

כל יום כמשעולי שלנת-העד,
איך צריך, אם כן, ערכון שלי: אנחנו את נפשנו מלטנו,
משם בינתיים,

אבל בינינו, עכשו, כשנעצר הזמן והוא כלו לרשותך,
כמו בלון גדול שמישהו, תמורת כמה שקלים,

מתוך חלון הראנה
עשה שיהיה שלך, תשוקה הופכת לקנין בהרף,
הגיע זמן שנהרה, אולי, בחילים, אני יודע — ניוזילנדים,
שנלחמים, דפוקים בשכל,

ומאבדים גפים וצנאר, בתחיתת עולם של ביץ מצחין
שבו המצא, בכוא הזמן גם התגשם, התפת,
בכליל של יהרה, ובטחון עצמי, ואמונה נדם נצדק וגופות,
ושירות פליטים, ומשורפות, כבוד, שנאה עגרת,

אך לי אין זמן לומר לך
— זמנך שלך הוא הולוגרם — אני עדין רץ,
אחוז תזוית, מכה בפחד, אכול מדאגה,
חורו בטעיות כמו סרט-ירי של המא"ג,
נושא משקפת,

אבל אתה, שכבר נקי מחשבונות קטנוניים,
ומשטחים מתיים, וקצר ראיה,
האם אתה שלם,
האם אתה שומע קול ענות, עולה הרהור של תרטה,

האם לך יש סיוטים,
וזה שישאר בינינו,
כלומר — ביני לבין עצמי,
שהרי איני סובל מאמונות תפלות
שיש ממך שומע, אמיל גרינצ'ניג,
שהוא קדוש

או לא קדוש,
תלוי על איזה קיר אתה מביט עכשו
כאן, בכפר — זה של הבנק או של הסופר,
ובאיו דמות אתה נבט מהשמשה.

בהר הזכרון

במדרש נהגו לדמות אבות להרים,
ואולי מסכה זו נקראו עוקרי
הרים אותם בנים שדרסו את הדרש,
פוצצו את הפשט ודמו ברמז נסוד
כאותם מטפסים אל יעד שנכבש בימינו,
בגן הזה שקלם בו אבות ויבנים,
הר ליד הר ליד הר ליד הר לרגלי,
וכל אחד מהם שיא, אבות ויבנים
בהר הזכרון.

אל האופק

באחרית יום השוכנים באחרית יום
ישוהו משם גם יחד, וטעם הארץ
לא יהיה זר עוד, באחרית ימינו
יבואו אל נופים אלה, מתוך זרם
שמבין גליו יראו הררי ציון
בניצוצות באפק, בימי אחרית היורדים
על מנת לעלות אלינו המחכים לבואם
של איש על מקלו ותינוק בחתולו הטהור
ואמא שאין לה עם מי להטיב עוד אלא
עמנו באחרית יום היורד לעלות
אל האפק.

ראובן בר-יוסף

מתוך "נופים"

מן היער

בארץ לא זרעה העבר מדבר,
במדבר המכיל רק חסד, כל צומח
חרש נעצר בעלות קולות מנער
נאני מן היער נשקף, מסבך עלים
אלם הסוגר על הזכרון כמו זר,
מה אלחש על חסד עכשו, ובמדבר
קראתי לזרע.